

om Taksterne, om Anlægene, om Lønforholdene, idet alle Lønningsreglementerne skulle forelægges Ministeren, og den griber ind i Styrelsen derved, at dens Repræsentanter deltagte med en stor Vægt i Styrelsen af Privatbanerne. Privatbanerne ere altsaa paa Forhaand underkastede Statens Indgriben. Der er heller slet ikke Tale om i yderligere Grad, end Tilfældet allerede er, at tage Selvstyret fra Privatbanerne. Det behøves ikke. Det, det her drejer sig om, er at Kommissionen underkaster Privatbanefunktionærernes Forhold en Undersøgelse og griber om muligt regulerende ind paa Steder, hvor det i Samfundets Interesse er fornødent. Den højtærede Minister siger, at der er adskillige af Privatbanerne, der ikke have faaet Statstilskud, og dem maa man altsaa regne for rent private Erhverv. Jeg kan ikke give den højtærede Minister Ret. Paa alle Omraader, hvor det drejer sig om Samfundsinteresser — og det gør det i Virkeligheden her ved Privatbanerne —, forekommer det mig, at Staten, Samfundet har Ret til Indgriben uden Hensyn til, om den yder noget dertil eller ej. Staten kan ikke gøre det for sin egen Skyld, siger den højtærede Minister. Ja, hvorfor kan den ikke det? Hvad Lønforholdene angaar, som den højtærede Minister omtalte, er Forholdet dette, at selv om denne Kommission skulde komme til den Opfattelse, at Lønforholdene vare for usle, og at Arbejdstiden var for lang, og at den derfor paabød en Forandring paa dette Omraade, behøvede man ikke at være bange for, hvis Staten blev tvungen til at overtage en saadan Bane, at den vilde faa den paa værre Vilkaar, end Staten har for sine egne Funktionærer, da det er godtgjort, at Privatbanefunktionærerne paa alle Omraader ere daarligere stilled, end Statsbanefunktionærerne ere.

Den højtærede Minister paralleliserede Kommunefunktionærer, Havnefunktionærer og Sporvejsfunktionærer med Privatbanefunktionærer, og det kan jo siges, at det ikke vilde være rigtigt at tage Kommunernes Selvstyre bort fra Kommunerne derved, at man greb ind i Funktionærernes Løn- og Arbejdsforhold hverken paa det ene eller andet Sted, men der var dog vist ikke noget saa slemt deri endda. De samme Krav, som stilles af private Arbejdere og i nogen Maade imødekommes — som det for Eksempel er gjort ved Forligsmanden — og ved Ordning af Arbejdstid og Arbejdsforhold i forskellige private Virksomheder, burde sikkert imødekommes ogsaa med Hensyn til disse Kommunefunktionærer,

Havnefunktionærer og Sporvejsfunktionærer. Det er i det hele, forekommer det mig, rigtigt, at Staten hjælper Arbejderne i deres Kamp for bedre Løn og Levevilkaar. Naar den højtærede Minister siger, at man kan dog ikke godt nedsætte en saadan Kommission, naar der ikke er fremkommet en Anmodning derom fra de forskellige Sider — der er fremkommet Anmodning fra Funktionærernes Side, men fra Ledelsens Side er der ikke fremkommet nogen —, saa svarer jeg, at saa har det lange Veje med Kommissionen. Det er temmeligt klart, at Ledelserne komme ikke med Ønske om en Kommission, der skal tage under Overvejelse, om Løn- og Arbejdsforholdene for Arbejderne ere af en saadan Beskaffenhed, at de trænge til Forbedring, for de synes naturligvis, at det er saare godt, thi Lederne sidde med forholdsvis høj Løn, de sidde tillige med Tantième, og deres Interesse er det selvfølgelig at spare paa alle mulige Omraader, for at Resultatet kan se godt ud paa Regnskabet, og for at deres Tantième kan blive saa stor som mulig. Vi kunne derfor være rolige for, at fra Ledelsernes Side kommer der aldrig noget Krav om, at der skal nedsættes en Kommission til Undersøgelse.

At der er Grundlag for en saadan Kommissions Nedsættelse, har jeg noksom godtgjort i den Tale, som jeg holdt ved Finanslovsforslagets første Behandling ved de Tal, jeg har nævnt angaaende Lønforhold og Arbejdstid. Jeg skal ikke nævne de Tal igen for ikke at spille Tiden, ærede Medlemmer af dette Ting og den højtærede Minister kende selvfølgelig disse Tal eller kunne i hvert Fald gøre sig bekendt med dem, de staa i Folketingstidenden for i Aar Sp. 1136. Nu siger man, at Funktionærerne ved deres Organisationer skulle gennemføre en bedre Ordning, det kan Staten ikke gribe ind i, de maa selv skaffe sig Forhandlingsret. Det glæder mig at kunne sige, at Funktionærerne i deres Krav overfor Ledelserne have været uhyre beskedne, ihukommende dette, at de til en vis Grad ere prisgivne deres Arbejdsgiveres For-godtbefindende. Men trods disse beskedne Henvendelser om at faa dette Spørgsmaal ordnet, have de enten faaet afvisende Svar eller slet intet Svar. Der er derfor al mulig Grund til i en Kommission at undersøge, om det ikke var muligt at hjælpe dem til en vis Forhandlingsret indenfor saadanne Grænser, som det nu en Gang paa dette Omraade kan lade sig gøre. Med Hensyn til deres Ønske om at faa en Auditor for Privatbanerne er det noksom godtgjort,